

**Decizie de indexare a faptei de plagiat la poziția
00459 / 1.02.2020
și pentru admitere la publicare în volum tipărit****care se bazează pe:****A. Nota de constatare și confirmare a indiciilor de plagiat** prin fișa suspiciunii
inclusă în decizie.

Fișa suspiciunii de plagiat / Sheet of plagiarism's suspicion		
Opera suspicionată (OS)		Opera autentică (OA)
Suspicious work		Authentic work
OS	IAVORENCIUC, Emanuel. <i>Ordinul Templierilor. Între istorie și legende</i> . Timișoara: Hyperliteratura. 2019.	
OA	IAVORENCIUC, Emanuel. «In hoc signo vinces». Izvoare antice despre personalitatea și faptele lui Constantin cel Mare. 31 august 2018. Disponibil la / Available at: https://www.historia.ro/sectiune/general/articol/in-hoc-signo-vinces-izvoare-antice-despre-personalitatea-si-faptele-lui-constantin-cel-mare .	
Sursa suspiciunii: NECȘE Karina și TODIKA Raul-Alexandru. Recenzie extinsă: Emanuel Iavorenciuc, „Ordinul Templierilor. Între istorie și legende”, Timișoara, Editura Hyperliteratura, 2019. Disponibil la: https://www.academia.edu/41268426/Recenzie_Emanuel_Iavorenciuc_Ordinul_Templierilor._%C3%82ntre_istorie_%C8%99i_legende_Timi%C8%99oara_editura_Hyperliteratura_2019 . Ultima accesare: 23 ianuarie 2020.		
Incidența minimă a suspiciunii / Minimum incidence of suspicion		
P.01	p.106	fila 1
P.02	p.106 – p.107	fila 1
P.03	p.107 – p.110	fila 4 – fila 5
P.04	p.110	fila 5
Fișa întocmită pentru includerea suspiciunii în Indexul Operelor Plagiate în România de la Sheet drawn up for including the suspicion in the Index of Plagiarized Works in Romania at www.plagiate.ro		

Notă: Prin „p.72:00” se înțelege paragraful care se termină la finele pag.72. Notăția „p.00:00” semnifică până la ultima pagină a capitolului curent, în întregime de la punctul inițial al preluării.**Note:** By „p.72:00” one understands the text ending with the end of the page 72. By „p.00:00” one understands the taking over from the initial point till the last page of the current chapter, entirely.**B. Fișa de argumentare a calificării de plagiat** alăturată, fișă care la rândul său este parte a deciziei.

Echipa Indexului Operelor Plagiate în România

Fișa de argumentare a calificării

Nr. crt.	Descrierea situației care este încadrată drept plagiat	Se confirmă
1.	Preluarea identică a unor fragmente (piese de creație de tip text) dintr-o operă autentică publicată, fără precizarea întinderii și menționarea provenienței și însușirea acestora într-o lucrare ulterioară celei autentice.	✓
2.	Preluarea unor fragmente (piese de creație de tip text) dintr-o operă autentică publicată, care sunt rezumate ale unor opere anterioare operei autentice, fără precizarea întinderii și menționarea provenienței și însușirea acestora într-o lucrare ulterioară celei autentice.	
3.	Preluarea identică a unor figuri (piese de creație de tip grafic) dintr-o operă autentică publicată, fără menționarea provenienței și însușirea acestora într-o lucrare ulterioară celei autentice.	
4.	Preluarea identică a unor tabele (piese de creație de tip structură de informație) dintr-o operă autentică publicată, fără menționarea provenienței și însușirea acestora într-o lucrare ulterioară celei autentice.	
5.	Republicarea unei opere anterioare publicate, prin includerea unui nou autor sau de noi autori fără contribuție explicită în lista de autori	
6.	Republicarea unei opere anterioare publicate, prin excluderea unui autor sau a unor autori din lista inițială de autori.	
7.	Preluarea identică de pasaje (piese de creație) dintr-o operă autentică publicată, fără precizarea întinderii și menționarea provenienței, fără nici o intervenție personală care să justifice exemplificarea sau critica prin aportul creator al autorului care preia și însușirea acestora într-o lucrare ulterioară celei autentice.	✓
8.	Preluarea identică de figuri sau reprezentări grafice (piese de creație de tip grafic) dintr-o operă autentică publicată, fără menționarea provenienței, fără nici o intervenție care să justifice exemplificarea sau critica prin aportul creator al autorului care preia și însușirea acestora într-o lucrare ulterioară celei autentice.	
9.	Preluarea identică de tabele (piese de creație de tip structură de informație) dintr-o operă autentică publicată, fără menționarea provenienței, fără nici o intervenție care să justifice exemplificarea sau critica prin aportul creator al autorului care preia și însușirea acestora într-o lucrare ulterioară celei autentice.	
10.	Preluarea identică a unor fragmente de demonstrație sau de deducere a unor relații matematice care nu se justifică în regăsirea unei relații matematice finale necesare aplicării efective dintr-o operă autentică publicată, fără menționarea provenienței, fără nici o intervenție care să justifice exemplificarea sau critica prin aportul creator al autorului care preia și însușirea acestora într-o lucrare ulterioară celei autentice.	
11.	Preluarea identică a textului (piese de creație de tip text) unei lucrări publicate anterior sau simultan, cu același titlu sau cu titlu similar, de un același autor / un același grup de autori în publicații sau edituri diferite.	
12.	Preluarea identică de pasaje (piese de creație de tip text) ale unui cuvânt înainte sau ale unei prefețe care se referă la două opere, diferite, publicate în două momente diferite de timp.	

Alte argumente particulare: a) Prelucrările de poze nu indică sursa, locul unde se află, autorul real sau posibil.

Notă:

a) Prin „proveniență” se înțelege informația din care se pot identifica cel puțin numele autorului / autorilor, titlul operei, anul apariției.

b) Plagiatul este definit prin textul legii¹.

„...plagiatul – expunerea într-o operă scrisă sau o comunicare orală, inclusiv în format electronic, a unor texte, idei, demonstrații, date, ipoteze, teorii, rezultate ori metode științifice extrase din opere scrise, inclusiv în format electronic, ale altor autori, fără a menționa acest lucru și fără a face trimitere la operele originale...”.

Tehnic, plagiatul are la bază conceptul de **piesă de creație** care²:

„...este un element de comunicare prezentat în formă scrisă, ca text, imagine sau combinat, care posedă un subiect, o organizare sau o construcție logică și de argumentare care presupune niște premise, un raționament și o concluzie. Piesa de creație presupune în mod necesar o formă de exprimare specifică unei persoane. Piesa de creație se poate asocia cu întreaga operă autentică sau cu o parte a acesteia...”.

cu care se poate face identificarea operei plagiate sau suspionate de plagiat³:

„...O operă de creație se găsește în poziția de operă plagiată sau operă suspionată de plagiat în raport cu o altă operă considerată autentică dacă:

- Cele două opere tratează același subiect sau subiecte înrudite.
- Opera autentică a fost făcută publică anterior operei suspionate.
- Cele două opere conțin piese de creație identificabile comune care posedă, fiecare în parte, un subiect și o formă de prezentare bine definită.
- Pentru piesele de creație comune, adică prezente în opera autentică și în opera suspionată, nu există o menționare explicită a provenienței. Menționarea provenienței se face printr-o citare care permite identificarea piesei de creație preluate din opera autentică.
- Simpla menționare a titlului unei opere autentice într-un capitol de bibliografie sau similar acestuia fără delimitarea întinderii preluării nu este de natură să evite punerea în discuție a suspiciunii de plagiat.
- Piesele de creație preluate din opera autentică se utilizează la construcții realizate prin juxtapunere fără ca acestea să fie tratate de autorul operei suspionate prin poziția sa explicită.
- În opera suspionată se identifică un fir sau mai multe fire logice de argumentare și tratare care leagă aceleași premise cu aceleași concluzii ca în opera autentică...”

¹ Legea nr. 206/2004 privind buna conduită în cercetarea științifică, dezvoltarea tehnologică și inovare, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 505 din 4 iunie 2004

² ISOC, D. Ghid de acțiune împotriva plagiatului: bună-conduită, prevenire, combatere. Cluj-Napoca: Ecou Transilvan, 2012.

³ ISOC, D. Prevenitor de plagiat. Cluj-Napoca: Ecou Transilvan, 2014.

Emanuel Iavorenciuc

ORDINUL EMPLIERILOR

Între istorie și legende

Hyperliteratura

Copyright © Hyperliteratura, 2019, pentru prezenta ediție și traducere.

www.Hyperliteratura.ro
[www.Facebook.com/Hyperliteratura](https://www.facebook.com/Hyperliteratura)
[www.Instagram.com/Hyperliteratura](https://www.instagram.com/Hyperliteratura)
e-mail: office@hyperliteratura.ro

DISCLAIMER: Pentru o viață sănătoasă, consumați minimum două cărți pe lună.

Detalii online despre carte:
www.Hyperliteratura.ro/produs/Ordinul-Templierilor

Publicarea cărții *Ordinul Templierilor. Între istorie și legende* a fost realizată prin suportul publicului, o parte din fondurile necesare tipăririi fiind strânse printr-o campanie de crowdfunding inițiată de Hyperliteratura pe platforma Sprijina.ro.

Majoritatea elementelor grafice și a picturilor au ca sursă The Wellcome Collection, iar o parte din ilustrații au fost realizate special pentru acest proiect de Anna Elena Puiu.

Referenți științifici: lect. univ. dr. Vasile M. Demciuc, conf. univ. dr. Florin Pintescu

Corectură: Adrian Pârvu
Redactare: Andrei Ruse
Tehnoredactare: Dan Iancu

Copertă: Andrei Ruse
Fotografie copertă © Marco Santiago

Tiraj 1 (noiembrie 2019): 1.000 exemplare

Descrierea CIP a Bibliotecii Naționale a României
IAVORENCIUC, EMANUEL

Ordinul Templierilor / Emanuel Iavorenciuc. - Timișoara : Hyperliteratura, 2019
ISBN 978-606-94821-6-2

821.135.1

Victoria lui Constantin împotriva lui Maxentius,
de Piero della Francesca (1452-1466)

P.01

Constantin cel Mare a fost împăratul roman care a reușit să pună bazele civilizației europene postclasice. Victoria acestuia, repurtată la podul Milvius, a jucat un rol hotărâtor pentru trasa-rea evoluției istoriei mondiale. Constantin cel Mare este, în con-
tinuare, plasat în zona personalităților controversate ale istoriei.

P.02

Adevărata sa identitate istorică a fost dezbătută și combătută de-a lungul a multor secole și epoci istorice. Astfel, Iulian Apostatul îl acuza de lăcomie și risipă de bani pe niște plăceri perene, Zosimos îl consideră responsabil de prăbușirea Imperiului Roman de Apus, iar Lactanțiu și Eusebiu îl asemănau cu un binefăcător trimis de divinitate. Această ultimă asemănare a circulat și în Evul Mediu.

În schimb, Edward Gibbon, în lucrarea *Decăderea și creștea-rea puterii Imperiului Roman*, îl cataloga drept „un monarh crud și desfrânat, care putea sacrifica legile justiției și sentimentele umane dictatelor, patimilor sau intereselor sale.” Tot el mai sus-ține că împăratului nu-i păsa de religie, iar politica a fost singu-ra care l-a motivat. Jacob Burckhardt, în *Epoca lui Constantin cel Mare* (1852), afirmă: „Constantin era nereligios, chinuit de setea de putere, egoist, criminal illogic în chestiuni religioase.” De abia în secolul XX, istoricii Antichității au evaluat faptele consemnate în izvoarele istorice timpurii, au comparat conținutul acestora cu

unele motivații actuale ale istoricilor contemporani și au ajuns la concluzii mai pertinente. 107

P.03

În războiul inevitabil dintre forțele lui Constantin și armata lui Maxentius, sorții par că ar fi ținut partea celui din urmă. Dar, ofensiva fu oprită atunci când Constantin își așează armata la Podul Milvius. Momentul înștiințării felului în care Constantin va câștiga lupta este descris de Lactanțiu ca fiind o avertizare din partea divinității, într-un vis: „Constantin a fost avertizat în somn să inscripționeze pe scuturile soldaților semnul apărut pe cer de la Dumnezeu și abia după aceea să înceapă lupta. A făcut după cum i s-a poruncit și a inscripționat pe scuturi numele lui Hristos: un X traversat de litera I boltită în partea de sus” (44, 5). Armatele s-au luptat, iar Constantin a câștigat lupta.

Referitor la bătălia de la Podul Milvius și sfârșitul lui Maxentius, Pseudo-Aurelius Victor, în *Epitomă despre împărați*, consemnează că „a fost tras la fundul apei de alunecarea calului și cu greu i-a fost găsit trupul înghițit de mâl, din pricina greutateii platoșei” (XL, 7). În oraș, mulțimea striga în cor: „Constantin nu poate fi înfrânt!”. Maxentius, înainte de bătălia de la Milvius, consultase oracole, aflase că avea să moară în acea zi de mâna lui Constantin cel Mare. Armata împreună cu el au fost înfrânți, iar soldații l-au împins până a căzut în Tibru.

Victoria i-a adus din partea Senatului titlul de Primus Augustus (44, 11). Ofensat de titulatura primită de Constantin cel Mare, în timpul oficierii căsătoriei, Maximinus intervine cu armata în timpul unei ierni geroase (45, 2). Maximinus, pe de altă parte, ar fi vrut să pornească un război împotriva lui Licinius, dar a murit la Tarsus „într-un mod întâmplător și astfel a prevenit o moarte care-l păștea”. Spre deosebire de Eutropius, Pseudo Aurelius Victor considera că nu a fost doar o moarte întâmplătoare, ci chiar una „naturală”.

Referitor la celebrul *Edict* dat de Constantin cel Mare și de Licinius, Lactanțiu amintește faptul că acesta a fost dat în vremea când cei doi conducători erau consuli. A fost decretat pentru reabilitarea Bisericii, pentru reglementarea respectului față de divinitate, pentru a le oferi creștinilor posibilitatea să-și însușească propria religie, pentru ca orice divinitate să fie agreată de aceștia, pentru menținerea păcii dintre cetățeni și conducători.

Acest episod din viața lui Constantin cel Mare este descris și de Eusebiu în *Istoria bisericească* (X, 5,2-5): „Când am sosit cu bine la Milan, noi, împăratul Constantin și cu împăratul Licinius, am chibzuit cu toții (...) să le dăm atât creștinilor, cât și celorlalți libertatea de a profesa religia pe care ar dori-o, pentru ca divinitatea și ființa cerească, oricare ar fi ea, să ne fie favorabilă și binevoitoare nouă și supușilor noștri.”

În scrierile sale, Lactanțiu nu face referire la personalitatea împăratului. În schimb, S. Aurelius Victor îl critică pentru mândria care l-a dus pe un drum greșit, contrar virtuților sale de odinioară pentru care era lăudat: „dacă și-ar fi impus o măsură în generozitatea și ambiția sa, (...) el nu ar fi fost prea departe de o divinitate” (XL, 15).

P.04

Referitor la momentul în care împăratul își dădea ultima suflare, Constantin plănuiește un război împotriva părților, dar înainte de a-l pune în aplicare, moare în Villa Publica, la Nicomedia, la 66 de ani. Steaua împodobită cu o coadă care strălucea pe cer vestea moartea împăratului. Simbolul prevestitor este similar cu mărturisirea pe care o face Suetonius în lucrarea sa, *Viețile celor Doisprezece Cezari*, atunci când amintește de moartea lui Caesar.